

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg takker for svaret, og jeg kender selvfølgelig også det svar, som integrationsministeren er kommet med.

Udlændingemyndighederne har altså fået kendskab til 30 forskellige ægteskaber, som de mener er tvangsægteskaber, og på den baggrund har de unge mennesker fået afslag på ægtefællesammenføring. Den vurdering er jeg sådan set fuldstændig enig i, men det, der undrer mig rigtig meget, er, at man ikke lader politiet undersøge, om der er et strafferetligt ansvar at gøre gældende – altså om der i disse tilfælde rent faktisk er tale om et strafferetligt forhold, som burde forfølges.

Jeg kan ikke forstå, at det kan være udlændingemyndighederne, som skal vurdere, om der er tale om et strafbart forhold, og derfor er mit spørgsmål til justitsministeren: I og med at regeringen er meget optaget af netop at forebygge tvangsægteskaber, hvad er så årsagen til, at man ikke får statueret nogle eksempler og får bragt nogle mennesker, som muligvis har bidraget til indgåelse af et tvangsægteskab, for retten?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg forstår sådan set godt det, der er fru Elsebeth Gerner Niensens målsætning, og også bekymringen over den desværre uheldige tendens, der er til indgåelse af tvangsægteskaber, og hvad vi kan gøre for at forhindre det i overhovedet at finde udbredelse i Danmark.

Jeg må imidlertid fastholde, at for så vidt angår spørgsmålet om strafforfølgning af personer, der skulle tvinge andre ind i ægteskab, synes jeg faktisk, at integrationsministeren i sin besvarelse redegør med nogle meget, meget, meget saglige argumenter for, hvorfor man ikke har skønnet, at en politianmeldelse kunne fremme den pågældende persons sag. Af integrationsministerens besvarelse fremgår det jo meget tydeligt, at i mange af sagerne har man simpelt hen bedt om, at ingen skulle have at vide, at man havde kommet med de oplysninger, man har. Med andre ord har de personer, som har været udsat for tvang, selv sagt, at de helst ser, at tingene fortsat sker i fortrolighed, så familien ikke får kendskab til, hvordan oplysningerne er kommet Udlændingestyrelsen i hænde.

Jeg synes også, at integrationsministeren har en utrolig god pointe i sin besvarelse af det sidste spørgsmål, når han siger, at man jo skal tænke på, at en politianmeldelse gerne skulle være med til at forbedre situationen for den person,

der er blevet tvunget ind i forløbet. Desværre er der jo meget, der tyder på, at i den type tilfælde vil det forværre personens situation ganske betragteligt, og det synes jeg må være med i den helt grundlæggende afvejning, man skal foretage, når det skal besluttes, hvad der er det rigtige skridt at tage. Det skal ske i fuld respekt for den person, der har været udsat for tvang, men har undgået at indgå ægteskab, men man skal naturligvis også vise hensyn til den pågældende person.

Kl. 15.15

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ja, undskyld mig, jeg synes, at det sådan lidt er et udtryk for pladderhumanisme, kunne man sige, at det er synd for de unge at straffe de forældre, der muligvis har bidraget til ugeringen. Som jeg ser det, svigter man ganske enkelt disse unge ved overhovedet ikke at forsøge at forfølge de skyldige.

Jeg har lige læst bogen »Æresdrab«, hvor den unge kvinde, der har været udsat for, at hendes far slog hendes danske kæreste ihjel, netop siger, at hun er så skuffet over de danske myndigheder, fordi de ikke på noget tidspunkt forsøgte at retsforfølge forældrene, mens tid var.

To spørgsmål: Mener justitsministeren ikke, at det er et problem, at der åbenbart er forskel på udlændingemyndighedernes definition af et tvangsægteskab og definitionen af et tvangsægteskab i straffelovgivningen? Altså hvordan kan to myndigheder operere med forskellige vurderinger af, hvad et tvangsægteskab er?

Og mit spørgsmål nummer to: Mener justitsministeren ikke, det er et problem, at det er udlændingemyndighederne selv, der vurderer, om der er tale om et strafferetligt forhold? Er udlændingemyndighederne overhovedet klædt på til det? Er det ikke politiet, der skal ind og vurdere sådanne sager?

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg hørte lige før ministeren stå og sige, at der er givet afslag i familiesammenføringsansøgninger på grund af mistanke om tvangsægteskab, men at vi ikke vil straffe, for det er synd for familierne, og det er synd for de unge mennesker.

Hvor er så regeringens konsekvente retspolitik? Hvor er det afskrækkende element, der skal få andre familier til at opgive at tvinge unge mennesker til at gifte sig? Hvordan kommer disse eksempler overhovedet til offentlighedens